

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. P. Ch.**
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem,
sídlem nám. 28. října 1898/9, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 5. 2018, čj. MV-39815-5/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 5. 2018, čj. MV-39815-5/SO-2018, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč k rukám jeho advokáta Mgr. Vratislava Taubera do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), rozhodnutím ze dne 26. 1. 2018, čj. OAM-3177-19/ZR-2017, zrušilo žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož byl ve 4 případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k podmíněnému trestu odnětí svobody a od posledního odsouzení neuplynula doba delší než 1 rok. Zároveň žalobci stanovilo lhůtu k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobcem podané odvolání a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce uvedl, že byl odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody pouze ve třech případech a do počtu odsouzení nebylo možné zahrnout odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 1 T 96/2012. Ve vztahu k tomuto rozsudku se na žalobce totiž hledí, jako by nebyl odsouzen.
3. Správní orgány nedodržely Úmluvu o právech dítěte, jelikož nepřistoupily k testu přiměřenosti a nezohlednily její jednotlivá ustanovení. Styk žalobce s jeho dětmi by byl na několik let zapovězen, vyjma situace, kdy by nezletilé děti byly vytrženy z dosavadního prostředí a přemístěny do domovského státu. V této části označil napadené rozhodnutí i za nepřezkoumatelné.
4. S ohledem na výše uvedené navrhl žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalované

5. Žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž setrvala na jeho správnosti a zákonnosti. S ohledem na to navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

6. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba je důvodná.
7. Dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců platí, že *Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec v České republice ve 4 a více případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k podmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že od posledního odsouzení neuplynula doba delší než jeden rok.*
8. Žalobce uvedl v zásadě dva ucelené žalobní body – jednak rozporoval naplnění hypotézy citované právní normy (konkrétně podmínku 4 případů odsouzení) a jednak namítal rozpor rozhodnutí správních orgánů se zájmy jeho nezletilých dětí.
9. Ve vztahu k první nastolené otázce soud uvádí, že z hlediska naplnění hypotézy citované právní normy je okolnost, zda se na pachatele hledí „jako by nebyl odsouzen“, významná. Tzv. fikce neodsouzení sice nevede k tomu, že by došlo k „výmazu“ existence samotného skutku (ke skutku jako takovému tedy přihlížet lze, srov. např. bod 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, čj. 6 A 237/2016-54), nicméně konkrétnímu pachateli nelze odsouzení nadále klást k tíži (pokud právní předpis nestanoví jinak). Ustanovení § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců může být aplikováno pouze v případě několikanásobné recidivy (existence 4 odsouzení), což tedy z povahy věci vylučuje, aby se na některá ze započítaných odsouzení vztahovala fikce neodsouzení.

10. Žalobce před správními orgány argumentoval pouze tím, že se ve vztahu ke dvěma odsouzením již *osvědčil*. Ve správní žalobě tuto argumentaci doplnil tím, že v případě odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Jihlavě ze dne 30. 6. 2014, sp. zn. 1 T 96/2012, nastoupila dnem osvědčení i fikce neodsouzení ve smyslu § 83 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“), tudíž se na něj mělo hledět, jako by nebyl v tomto případě odsouzen.
11. Soud důvodnost této námitky posoudil na základě výpisu z evidence Rejstříku trestů ze dne 22. 5. 2018 (vyžádaný v rámci odvolacího správního řízení), který obsahuje i údaj o rozporovaném odsouzení.
12. Dle § 15 zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů, ve znění účinném do dne 15. 2. 2019 (dále jen „zákon o Rejstříku trestů“), je výpis z Rejstříku trestů *veřejnou listinou*. Dle § 13 zákona o Rejstříku trestu se *ve výpisu uvedou všechna odsouzení včetně údajů o průběhu výkonu uložených trestů a ochranných opatření, pokud se podle zákona na pachatele nehledí, jako by nebyl odsouzen, a to včetně odsouzení cizozemskými a mezinárodními soudy, na která se hledí jako na odsouzení soudy České republiky*.
13. S ohledem na výše uvedené soud vychází z toho, že jsou údaje uvedené ve výpisu z Rejstříku trestů obsaženém ve správním spise správné. Předmětné odsouzení, ohledně něhož žalobce poukazoval na nastoupení fikce neodsouzení (ke dni 26. 5. 2016), bylo i ke dni 22. 5. 2018 evidováno ve výpisu z Rejstříku trestů, tudíž má soud za to, že se na něj fikce neodsouzení k tvrzenému dni nevztahovala. Nad rámec řečeného soud uvádí, že fikce neodsouzení při osvědčení se ve smyslu § 83 odst. 4 trestního zákoníku nenastoupí okamžikem právní moci rozhodnutí o osvědčení typicky v případech uložení více trestů vedle sebe (z výpisu z Rejstříku trestů přitom vyplývá, že pachateli byl v daném případě uložen i trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty) – k tomu detailněji viz ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník, edice velké komentáře*, 2. vydání, C. H. Beck, komentář k ustanovení § 83.

Ačkoliv tato konkrétní namítaná okolnost důvodná nebyla, soud přesto dospěl k závěru, že žalobní bod jako takový důvodný z obecného hlediska je, což ve prospěch žalobce soud nemohl přehlédnout. Žalobce totiž výslovně poukazoval na to, že byl odsouzen k podmíněnému odnětí svobody pouze ve třech případech. Ačkoliv toto své tvrzení blíže rozvedl prostřednictvím námitky fikce neodsouzení (která se ukázala jako nedůvodná), nemůže soud odhlédnout od skutečnosti, že ve výpisu z Rejstříku trestů ze dne 22. 5. 2018 figurují skutečně *pouze tři* odsouzení k podmíněnému odnětí svobody. Čtvrtým odsouzením obsaženým ve výpisu z Rejstříku trestů byl žalobci uložen pouze *samostatný peněžitý trest*. V obecné podobě proto shledal soud námitku žalobce jako důvodnou a dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí (odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody ve 4 případech), nemá oporu ve spise. Výše uvedená skutečnost je sama o sobě dostatečným důvodem, pro kterou napadené rozhodnutí nemůže obstát.

14. Podstatné je, že soud shledal důvodným druhý žalobní bodem, který souvisí s dopady do rodinného života žalobce, resp. lépe řečeno s nedostatečným vyhodnocením nejlepšího zájmu nezletilých dětí žalobce. Úvahy správních orgánů v tomto směru soud považuje za neúplné a formální, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
15. Judikatura správních soudů dovodila, že i pokud zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posuzování přiměřenosti dopadů meritorního rozhodnutí do rodinného a

soukromého života cizince, je třeba se touto otázkou ke konkrétní námitce účastníka zabývat, resp. přímo aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž je třeba brát v potaz rovněž nejlepší zájem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, čj. 10 Azs 263/2019-30). Ani novela ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, která s účinností ke dni 15. 8. 2017 vložila nový odstavec 3, na uvedených závěrech nic nezměnila (srov. bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31).

16. Zásada nejlepšího zájmu dítěte přitom klade na správní orgány (resp. na orgány veřejné moci) požadavek, aby odůvodnění jejich rozhodnutí obsahovalo dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dětí tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy.
17. V řízení nebylo sporné, že je žalobce otcem dvou nezletilých dětí narozených v roce 2005 (jedná se o dvojčata – chlapce a dívku). Ve správním řízení doložil řadu listin (vysvědčení, diplomy atd.), kterými chtěl poukázat na jejich vysokou míru integrace ve vzdělávacím systému na území České republiky a na jejich výborné studijní výsledky. Zároveň uvedl, že se obě děti na území České republiky narodily a v době rozhodování správních orgánů zde žily již 13 let.
18. Ministerstvo vnitra v tomto směru uvedlo, že žalobce se svou manželkou dostal rodinu do této situace sám svým protiprávním jednáním a děti žalobce mohou školní docházku dokončit ve Vietnamu, kde je školství na srovnatelné úrovni. Dále uvedlo, že Úmluva o právech dítěte připouští oddělení dítěte od jednoho nebo obou rodičů, pro což požaduje zabezpečení pravidelných osobních kontaktů. Žalovaná k tomu uvedla, že závěry Ministerstva vnitra podporuje, přičemž zohlednila budoucí možnost žalobce stýkat se s dětmi na území na základě krátkodobých víz a po splnění příslušných podmínek i na základě pobytového oprávnění přechodného charakteru.
19. Soud má ovšem za to, že výše uvedené úvahy neodpovídají individualitě daného případu a postrádají proto potřebnou přesvědčivost. Pro přezkoumatelnost této části rozhodnutí by bylo žádoucí, aby z rozhodnutí správních orgánů bylo zřejmější, jaký dopad na další osud dětí bude mít vydání napadeného rozhodnutí (kterým byla žalobci stanovena povinnost vycestovat). To z jejich obsahu dle soudu nevyplývá. Ministerstvo vnitra totiž na jedné straně hovoří o variantě, kdy děti odcestují s otcem do Vietnamu, žalovaná na druhé straně počítá s osobními kontakty žalobce s dětmi na území České republiky – to i navzdory povědomí (z úřední činnosti) o vedení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu z obdobných důvodů i s manželkou žalobce (matkou nezletilých dětí). Podstatné ovšem dle soudu je, že správní orgány do svých úvah nijak nepromítaly namítanou a dokládanou míru integrace nezletilých dětí žalobce v České republice, nijak nezohlednily dokládané mimoškolní aktivity, školní docházku a výsledky studia, skutečnost, že studují na výběrovém gymnáziu, ani skutečnost, že již více než polovinu povinné školní docházky děti absolvovaly na české škole. Z tohoto pohledu se jeví výše uvedená konstatování správních orgánů jako ryze formalistická a svým způsobem všeobjímající. Soud má proto za to, že ani v tomto ohledu by napadené rozhodnutí nemohlo obstát.
20. Aniž by soud jakkoliv zlehčoval trestnou činnost žalobce (či fakt, že se jí žalobce dopouští opakovaně), nejeví se mu v porovnání s v úvahu přicházejícím zájmem nezletilých jako dostatečný důvod pro schválení paušálních závěrů, které správní orgány vyslovily. Svou

roli by v tomto ohledu mělo hrát i to, že opakované podmíněné odnětí svobody svědčí i o tom, že soudy s přihlédnutím k dosavadnímu životu žalobce neshledaly nutnost výkonu odnětí svobody za účelem, aby žalobce vedl řádný život (srov. ustanovení § 81 odst. 1 trestního zákoníku). Jinými slovy řečeno, jeho pobyt na svobodě nebyl vyhodnocován jako ohrožující veřejný pořádek. Zároveň by nemělo být opomíjeno ani to, že veřejnému pořádku se dostává určité ochrany již prostřednictvím samotného trestního práva České republiky (resp. tím, že je žalobce za spáchanou protiprávní činnost trestán – ze spisu vyplynulo, že žalobci bylo v minulosti uloženo vedle trestů podmíněného odnětí svobody i propadnutí věcí, peněžitý trest ve výši 250 000 Kč, či zákaz činnosti na 84 měsíců).

V. Závěr a náklady řízení

21. Soud vzhledem k závažnosti zjištěné nezákonnosti napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního, jelikož skutkový stav, ze kterého žalovaná vycházela, neměl oporu ve spisovém materiálu. Nad rámec a pro úplnost se soud zabýval i druhým žalobním bodem, který rovněž shledal důvodným, nicméně tato otázka vzhledem k dříve uvedenému neměla pro rozhodnutí soudu zásadní význam.
22. V dalším řízení bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázána vysloveným právním názorem. Soud dospěl k jednoznačnému závěru, že v dané věci nebyla naplněna hypotéza aplikované právní normy, jelikož žalobce byl v době rozhodování žalované odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody *pouze ve třech případech* (přičemž právní norma v tehdejší znění vyžadovala existenci minimálně 4 odsouzení k podmíněnému trestu odnětí svobody).
23. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl*.
24. Žalobce měl v řízení plný úspěch, tudíž má právo na náhradu nákladů řízení proti žalované. Náklady řízení žalobce představují zaplacené soudní poplatky (za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu – 3 000 Kč; za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě – 1 000 Kč) a vzhledem k zastoupení advokátem i odměna zástupce včetně náhrady jeho hotových výdajů.
25. Odměna advokáta žalobce a náhrada jeho hotových výdajů byla stanovena v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 soudního řádu správního podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Advokát žalobce ve věci učinil celkem dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby). Odměna za tyto úkony byla určena dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy $2 \times 3\,100$ Kč. Náhrada hotových výdajů byla podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2×300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 6 800 Kč. Jelikož je advokát žalobce společníkem právnické osoby zřízené podle předpisů upravujících výkon advokacie, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku odpovídající

dani (21 %), kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle daňových předpisů, tedy o 1 428 Kč.

26. Celkem náklady řízení žalobce činí 12 228 Kč. K zaplacení jejich náhrady určil soud žalované přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. března 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu